

националността на жителитѣ. За да не почувствуваме обаче тежестта на първата частъ отъ 48-и членъ на договора за миръ, великитѣ съюзни и сдружени сили ни гарантиратъ свободата на икономически дебушета (излази) на Бѣло море. Условията обаче на гаранцията ще се установятъ по-късно.

Венизелосъ още въ първия свой докладъ по гръцкитѣ териториални искания заяви, че Гърция е съгласна да даде на България свободенъ икономически изходъ на Бѣло море. Въ договора на мира е казано изрично въ чл. 48, че се гарантиратъ на България „свободата на икономически дебушета (изходи) на Бѣло море“. Не зная защо Клемансо въ своето прѣпроводително писмо на окончателния договоръ за мира говори за дебуше въ единствено число, а очудва ме много факта, дѣто това обстоятелство не произведе впечатление нито на нашата делегация, нито на нашия периодически печатъ. Военното командуване въ Западна Тракия въ своитѣ грижи за уреждане на тая областъ, и въ духа на договора въ Ньойи, покани българското правителство да запази мѣста въ Дедеагачъ за свободната българска зона въ това бѣломорско пристанище. У насъ тая покана се схвана криво и се появи гласъ въ пресата да не бързае съ ангажменти досежно изхода ни на Бѣло море. Договорътъ е обаче ясенъ, той ни гарантира дебушета, а географското устройство на България е така, че тя има нужда непрѣменно и най-малко отъ двѣ дебушета: едното на Източна и другото на Западна България. За Източна България, особено за басейна на Марица, Дедеагачъ е необхо-